

PETRŐCZI ÉVA

A füst vállalása

„*A hazai füst hasznosabb, mint a külböni fény*”

Lucianus, Pápai Páriz Ferenc

Nem békés tábortüzek
füstje volt az,
ami oly sokszor
keserűre pácolt.

Megvádolt *salemi puritánok*
módjára, testközelből
kóstoltam sokszor
sűrű gomolygást, maró lángot.

Magamat mégse siratom,
hiszen enyém maradt
magzatburok-gyöngéden
ringató anyanyelvem,

amelynek mélyén
elbújhatok mindig,
amelyben újra, s újra
földerengő fényre leltem.

Kérdés

Mi a
KÖLTÉSZET?
A válasz egyszerű:
csak pillants
figyelmesen a
vers-nevű szépség,
e bíborkék szakállbromélia,
latinul szólván,
a trillandsia anita
folyvást virágzó,
el nem fáradó levélrózsáira.

Megannyi hűséges virág
hordozza e növényen
Isten termő, s teremtő
akaratát.

Kis születésnap ballada*

JANKOVICS JÓSKÁNAK,

AZ IRODALOMTUDOMÁNYI INTÉZET CÍMÉRE

Hajdanában-danában
szép június havában
ficánkoltunk a Tiszában,
szalámiízű hullámban,
(merthogy szemben volt a gyár
és a jó, zsíros Pick-ár).
Dagonyázott Szögede
minden fenegyereke,
csak egy állott szárazon
a szögedi partokon.
Ácsorgott, talpig ruhában,
víznek teljes iszonyában
egy szép, ifjú gavallér,
Seregélyes hű fia,
kinek reszketett ina,
amikoron vízre nézett,
így inkább egy csárda-mélyet
keresett, s ott dagonyázott,
míg pancsoltunk, ott tanyázott.
Mondja hát meg, jó Uram:
tényleg víziszonya van?
Ez a kérdés kínoz engem
sok-sok éve, hát: feleljen!

* Jankovics József (1949. március 10. – 2021. március 14.)

Szamizdat látvány

A „RÓMAI VAKÁCIÓ” EGYIK JELENETÉRE

Szamizdat látvány
volt az a barokk stukkó,
amikor kislány voltam,
de mégis, mégis, hogy
örültem, repestem én,
amikor a Park moziban,
otthon, Pécsen,
megláthattam egyet,
egy nagyon *felém hajlót*,
Anna hercegnő
kábulttá injekciózott
éjszakája egén.

Szép volt Audrey Hepburn.
az Őzek Őze,
s csöppet sem peckesen
járt-kelt Rómában
Gregory Peck,
a keresztapám majdnem
pontos hasonmása,
igaz, nem úgy, mint ő, sebészként,
hanem régimódi írógép,
s „sztorik” fölé hajolva,
ez volt akkor egy újságíró
napi öröme, nyúgc, gondja.

1957 őszén, hatévesen,
erre a *fordított tündérmesére*
még nem volt igazán
fülem, szemem,
de az a stukkó hatvannégy éve
tanyázik velem.

Vörösmarty-variáció, 2020-ból

Szép vagy, ó, hon, bércz, völgy váltakoznak gazdag öledben.

Téridet országos négy folyam árja szegi;

Ám természettől mindez lelketlen ajándék:

Naggyá csak fiaid szent akaratja tehet.”

Vörösmarty Mihály: Magyarország címere (epigramma)

Még jut nekünk belőled, drága
Duna, Tisza, Dráva,
a négy folyamból földünkön mára,
Szávánk híján, csak három hömpölyög,
s bár sírhatunk a bérc- és völgy-fogyatkozáson,
tudván tudd, századunk honi vándora,
bennünket naggyá mindmáig nem a táj tesz,
mert szent, s csakis égi vezényszót
követő akarat híján
mindössze összekuszált
zsinórokon lengedező bábuk lehetünk,
szánalmas, szánni való népség,
semmi, de semmi egyéb,
egyre távolodóban mindattól,
ami voltunk, és amiért
Isten bennünket épp ide plántált.

